

вахъ. Много пъти роднинитѣ му го съвѣтвахъ да не прави таквизъ лудости, но той не послуша и правѣше по своя воля да са приструва че ужъ пада *отъ вѣнкашна болестъ*. Но шаленето му (шегата) илѣзе на истина.

Веднѣжъ, догдѣто лѣжѣше тѣй, прихвана го същата болестъ истински. И той остана нечувственъ! отъ тогава захвана сѣки день и нощъ да го прихваща и вече го ненапусна, но юще по злѣ ставаше. Сега трѣбваше да го цѣрятъ и да му четѣтъ *Василевитѣ молитви*, та да оздравѣ; но сичко бѣше напусто: защото *каквото търсилъ това и намѣрилъ*. Родителитѣ му ходихъ по черкви и мѣнастири, на попове и калугери, които му четохъ, но се нищо; защото спорѣдъ Евангелието: **Сей родъ ничимже можетъ изити, токмо молитвою и постомъ.**(*)

А сегашнитѣ духовници и попове като неразбиратъ истинското значене на тѣзи думи, накарватъ само болнѣи да пости, безъ да помислятъ за кого е поръчано, да ли за болното или за оногова, който му чете за здраве. На примѣръ ако бѣде болното малко дѣте, то не може да говѣе, тогава говенето са пада на духовника, който е длѣженъ да си остуй добрѣ, и тѣй неговата молитва ще бѣде прѣета на прѣдъ Бога.

Азъ съмъ виждалъ много таквизъ примѣри по мѣнастиритѣ дѣто доносятъ болни за исцѣлене, но не видѣхъ да оздраве нѣкой, освѣнъ двойца на които чете Духовникътъ Рувимъ въ троенскія мѣнастирь, горѣ у скита, дѣто живѣяше този старецъ.

Отецъ Рувимъ бѣше единъ благочестивъ—набоженъ старецъ, прочютъ татѣкъ по богоугоднѣи сѣ животъ. Той си живѣяше на далечко отъ мѣнастиря у една колибка (скитъ), дѣто бѣхъ донесли двамата болни.

Когато доведохъ двойцата болничави въ мѣнастиря тамъ имаше и други единъ пакъ такъвъ—и три-

(*) Марк. гл. 9. ст. 29.